DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
16. juli 1998 *

I sag C-93/97,

angående en anmodning, som Belgiens Cour d'arbitrage i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Fédération belge des chambres syndicales de médecins ASBL

mod

Gouvernement flamand,

Gouvernement de la Communauté française,

Conseil des ministres,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 31 i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1),

har

* Processprog: fransk og nederlandsk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissochet og P. Jann,

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Fédération belge des chambres syndicales de médecins ASBL ved advokat Eric Thiry, Bruxelles

— den flamske regering ved advokat Patrick Devers, Gent

— regeringen for det franske fællesskab ved advokat Jean Bourtembourg, Bruxelles

— den belgiske regering ved kommitteret Jan Devadder, Ministeriet for Udenrigsanliggender, Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde, som befuldmægtiget, og advokat Tom Balthazar, Gent

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Berend Jan Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 22. januar 1998 er afgivet mundtlige indlæg af Fédération belge des chambres syndicales de médecins ASBL ved advokat Eric Thiry, af den flamske regering ved Patrick Devers, og af Kommissionen ved Pieter van Nuffel, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. marts 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 19. februar 1997, indgået til Domstolen den 3. marts 1997, har Belgiens Cour d'arbitrage i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 31 i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1).

2 Spørgsmålene er rejst under en sag, som Fédération belge des chambres syndicales de médecins ASBL (herefter »den belgiske lægeforening«), der er en sammenslutning, som varetager interesserne for personer, der udøver virksomhed som læge i Belgien, har anlagt ved Cour d'arbitrage med påstand om annullation af artikel 4, stk. 2, i det flamske fællesskabs (Communauté flamande) dekret af 5. april 1995 om ændring af dekret af 12. juni 1991 om universiteter i det flamske fællesskab, der indeholder regler om en særlig uddannelse til alment praktiserende læge og andre bestemmelser vedrørende universiteterne (*Moniteur belge* af 29.7.1995, herefter »1995-dekretet«).

Fællesskabsretten

3 Direktiv 93/16 er en kodifikation af Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 167, s. 1), og Rådets direktiv 75/363/EØF af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge (EFT L 167, s. 14); desuden er Rådets direktiv 86/457/EØF af 15. september 1986 om en særlig uddannelse til alment praktiserende læge (EFT L 267, s. 26) indarbejdet i direktivet. Disse tre direktiver blev ophævet ved artikel 44 i direktiv 93/16.

4 Ifølge artikel 2 i direktiv 93/16 anerkender hver medlemsstat de i artikel 3 nævnte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 23, ved at tildele dem den samme virkning på sit område for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som læge som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

5 Artikel 3 i direktiv 93/16 indeholder for alle medlemsstaters vedkommende en liste over de eksamensbeviser, som er omhandlet i artikel 2. Disse er for Kongeriget Belgiens vedkommende følgende: »Diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde, udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter eller af det centrale bedømmelsesudvalg eller statens bedømmelsesudvalg for universitetsundervisning.«

6 Ifølge artikel 23, stk. 1, i direktiv 93/16 skal medlemsstaterne gøre adgangen til at optage og udøve virksomhed som læge betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for læger som omhandlet i artikel 3, der yder garanti for, at den pågældende gennem hele sin uddannelse har erhvervet det kendskab og den erfaring, som kræves efter denne bestemmelses litra a)-d). Ifølge

artikel 23, stk. 2, skal den samlede medicinske uddannelse omfatte mindst seks års studier eller 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet.

7 Afsnit IV i direktiv 93/16 vedrører den særlige uddannelse til alment praktiserende læge.

8 Artikel 30 lyder således: »Hver medlemsstat, som på sit område tilbyder det komplette uddannelsesforløb, der omtales i artikel 23, indfører en særlig uddannelse til alment praktiserende læge, der mindst opfylder de krav, der er fastsat i artikel 31 og 32, således at de første eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for denne uddannelse kan udstedes senest den 1. januar 1990.«

9 Artikel 31 og 32 i direktiv 93/16 fastsætter de minimumsbetingelser, som denne uddannelse skal opfylde.

10 Artikel 31 bestemmer:

»1. Den i artikel 30 nævnte særlige uddannelse til alment praktiserende læge skal mindst opfylde følgende betingelser:

a) den kan først påbegyndes efter gennemførelse og godkendelse af mindst seks års studier inden for den i artikel 23 omhandlede uddannelse

b) den omfatter mindst to års uddannelse på heltidsbasis og gennemføres under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer

c) den skal i højere grad være praktisk end teoretisk orienteret; den praktiske del af uddannelsen skal dels finde sted i mindst seks måneder på godkendte sygehuse, der råder over egnet udstyr og egnede afdelinger, dels omfatte mindst seks måneder hos en godkendt alment praktiserende læge eller i et godkendt lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste; uddannelsen sker i samarbejde med andre institutioner eller organer inden for sundhedsområdet, der beskæftiger sig med almen medicin; med forbehold af ovennævnte minimumsperioder, kan den praktiske uddannelse dog i en periode på højst seks måneder gives i andre godkendte institutioner eller organer inden for sundhedsområdet, der beskæftiger sig med almen medicin

d) den omfatter lægens personlige deltagelse i de faglige arbejds- og ansvarsopgaver, der påhviler de personer, som han arbejder sammen med.

...

3. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for den særlige uddannelse til alment praktiserende læge betinget af besiddelsen af et af de i artikel 3 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.«

11 Artikel 32 i direktiv 93/16 er sålydende:

»Hvis der den 22. september 1986 i en medlemsstat fandtes en uddannelse til alment praktiserende læge, der bygger på erfaringer inden for almen medicin, som lægen har opnået i sin egen praksis under tilsyn af en godkendt praktikvejleder,

kan medlemsstaten opretholde denne uddannelse på forsøgsbasis på betingelse af, at den:

— er i overensstemmelse med artikel 31, stk. 1, litra a) og b), og stk. 3

— er af en varighed, der svarer til det dobbelte af forskellen mellem den varighed, der er omhandlet i artikel 31, stk. 1, litra b), og summen af de perioder, der er omhandlet i tredje led i nærværende artikel

— mindst omfatter en periode på et godkendt sygehus, der råder over egnet udstyr og egnede afdelinger, og en periode hos en godkendt alment praktiserende læge eller i et godkendt lægecenter inden for den primære sundhedstjeneste; fra 1. januar 1995 skal disse to perioder hver være på mindst seks måneder.«

12 Ifølge artikel 34 i direktiv 93/16 kan medlemsstaterne på visse betingelser give tilladelse til, at der foranstaltes en særlig uddannelse til alment praktiserende læge på deltidsbasis.

Belgiske lovforskrifter

13 Ifølge artikel 2, stk. 1, i kongelig anordning nr. 78 af 10. november 1967 om udøvelse af lægegerning samt erhverv, der står i forbindelse hermed, og om lægelige nævn (*Moniteur belge* af 14.11.1967) »må ingen udøve lægegerning uden at have opnået det lovhjemlede eksamensbevis for læger i medicin, kirurgi og fødsels-

hjælp i overensstemmelse med reglerne om tildeling af akademiske grader og universitetseksamener, medmindre den pågældende er undtaget i henhold til lov ...«.

14 Dekretet af 12. juni 1991 om universiteterne i det flamske fællesskab (*Moniteur belge* af 4.7.1991) vedrører bl.a. tilrettelæggelsen af universitetsundervisningen.

15 1995-dekretet vedrører tilrettelæggelsen af den særlige uddannelse til alment praktiserende læge. Ved dennes artikel 2a er der indsat følgende afsnit i artikel 7 i dekretet af 12. juni 1991:

»Den særlige uddannelse til alment praktiserende læge er en universitetsuddannelse, som følger efter universitetsuddannelsen for læger. Den afsluttes med en universitetsgrad som alment praktiserende læge.«

16 Ved artikel 3 i 1995-dekretet er der endvidere indsat følgende bestemmelser i artikel 11 i dekretet af 12. juni 1991:

»Det fælles undervisningsprogram for medicinstudiets første del og de tre første år af studiets anden del skal opfylde de krav, der er fastsat i ... direktiv ... 93/16/EØF, afsnit IV ... Til studerende, der har bestået eksamen efter tre års studier på anden del, udsteder universitetet et certifikat som bevis for, at de har fuldført den i direktivets artikel 23 ... omhandlede undervisning...

På fjerde år af medicinstudiets anden del kan universitetet tilbyde forskellige valgmuligheder, der skal omfatte 'almen medicin'. Vælges 'almen medicin' på fjerde studieår, udgør dette første år af den særlige uddannelse til alment praktiserende læge som omhandlet i afsnit IV i ... direktiv 93/16/EØF ...«.

17 Ved artikel 4, stk. 2, i 1995-dekretet er der føjet et stk. 4 til artikel 14 i dekretet af 12. juni 1991, der bestemmer:

»Uddannelsen til alment praktiserende læge omfatter i alt tre års studier, bestående af det fjerde år af medicinstudiets anden del samt to års studier i almen medicin.«

18 Uddannelsen til alment praktiserende læge i Flandern omfatter altså seks år, som udgøres af de to dele, der er medicinstudiets basis. Hertil kommer et syvende år, som svarer dels til det fjerde og sidste år af medicinstudiets anden del, dels til det første år af den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, og endelig et ottende og et niende år, som svarer til tredje del, og som vedrører den særlige uddannelse til alment praktiserende læge.

19 Den belgiske lægeforening er af den opfattelse, at artikel 4, stk. 2, i 1995-dekretet udgør en undtagelse fra direktiv 93/16, idet den giver studerende, som endnu ikke er berettiget til at udøve lægegerning, adgang til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, hvorved den skaber forskelsbehandling mellem lægestuderende, som er berettiget til at påbegynde denne uddannelse i det flamske fællesskab, og lægestuderende fra de andre fællesskaber.

20 Da Cour d'arbitrage fandt, at tvisten vedrører spørgsmålet om, fra hvilket år den særlige uddannelse til alment praktiserende læge kan begynde, og nærmere bestemt, om adgangen til denne uddannelse forudsætter, at den pågældende er i besiddelse af et eksamensbevis, et certifikat eller et andet kvalifikationsbevis som omhandlet i artikel 3 i direktiv 93/16 (herefter »basisbeviset i henhold til artikel 3«), har retten besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 31, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, sammenholdt med artikel 3 og 23 samt de øvrige bestemmelser i direktivets afsnit IV, fortolkes således, at den særlige uddannelse til alment praktiserende læge først kan påbegyndes, når den pågældende efter mindst seks års studier har opnået det i artikel 3 omhandlede eksamensbevis?

2) Skal direktivets artikel 31, stk. 1, litra d), fortolkes således, at udtrykket 'lægens personlige deltagelse i de faglige arbejds- og ansvarsopgaver, der påhviler de personer, som han arbejder sammen med' indebærer, at den pågældende udfører opgaver, der henhører under lægegerningen, hvilket er forbeholdt personer, der har opnået de i direktivets artikel 2 og 3 omhandlede eksamensbeviser?

3) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, ønskes det oplyst, om bestemmelsen skal fortolkes således, at den pågældende har adgang til at udøve virksomhed som læge fra det tidspunkt, hvor den særlige uddannelse til alment praktiserende læge påbegyndes, uanset om uddannelsen gennemføres som heltidsuddannelse, som omhandlet i direktivets artikel 31, eller som deltidsuddannelse ifølge artikel 34.«

21 Indledningsvis bemærkes, at direktiv 93/16, som det fremgår af enogtyvende betragtning, alene har til formål at indføre en særlig uddannelse til alment praktiserende læge, som opfylder visse minimumskrav ud fra både et kvalitativt og et kvantitativt synspunkt, og som supplerer den minimumsgrunduddannelse, som læger skal have i medfør af direktivet. Selv om medlemsstaterne kan fastsætte yder-

ligere krav, er de efter artikel 2 i direktiv 93/16 forpligtet til gensidigt at anerkende de udstedte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som opfylder minimumskravene i henhold til direktiv 93/16.

Første spørgsmål

22 Med det første spørgsmål ønsker den nationale ret oplyst, om artikel 31, stk. 1, litra a), i direktiv 93/16 gør adgangen til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge betinget af, at der er erhvervet et basisbevis i henhold til artikel 3.

23 Den belgiske lægeforening gør gældende, at dette spørgsmål bør besvares bekræftende. Det er en betingelse for at udøve virksomhed som læge, at den pågældende har erhvervet et basisbevis i henhold til artikel 3, og kun dette eksamensbevis kan sikre, at den pågældende har erhvervet de nødvendige kundskaber og den nødvendige erfaring under sin uddannelse.

24 Heroverfor anfører den flamske regering, regeringen for det franske fællesskab, den belgiske regering og Kommissionen, at det står medlemsstaterne frit for at bestemme, at uddannelsen til alment praktiserende læge begynder, når de seks års studier, som kræves efter artikel 31, stk. 1, litra a), i direktiv 93/16, er gennemført og godkendt, hvorfor det ikke er en nødvendig betingelse, at lægen har erhvervet basisbeviset i henhold til artikel 3. Medlemsstaterne har derfor mulighed for, men er ikke forpligtet til at gøre adgangen til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge betinget af, at der er erhvervet et sådant basisbevis.

25 Vedrørende det anførte bemærkes, at artikel 31 i direktiv 93/16, som det fremgår af dets ordlyd, sondrer mellem betingelsen om, at der skal være gennemført seks års medicinstudier, og betingelsen om, at den pågældende skal være i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3. Den første betingelse, som er omhandlet i

artikel 31, stk. 1, litra a), vedrører adgangen til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, mens den anden betingelse, som er omhandlet i artikel 31, stk. 3, vedrører udstedelsen af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for den særlige uddannelse til alment praktiserende læge.

26 Det må derfor fastslås, at de to betingelser i artikel 31 i direktiv 93/16 har forskellig rækkevidde og ikke kan ligestilles med hinanden.

27 Hvad angår betingelserne for adgangen til en uddannelse, der gør det muligt at erhverve eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis som speciallæge, bemærkes, at artikel 24 i direktiv 93/16 bygger på samme sondring som artikel 31 mellem gennemførelsen og godkendelsen af mindst seks års medicinstudier, på den ene side, og besiddelsen af et basisbevis i henhold til artikel 3, på den anden side.

28 Følgelig er det, i modsætning til, hvad den belgiske lægeforening har gjort gældende, hverken noget krav efter artikel 31's ordlyd eller efter opbygningen af direktiv 93/16, at den pågældende er i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3 for at kunne få adgang til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge.

29 Det første spørgsmål må herefter besvares med, at artikel 31, stk. 1, litra a), i direktiv 93/16 ikke gør adgangen til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge betinget af, at der er erhvervet et basisbevis i henhold til artikel 3.

Andet og tredje spørgsmål

30 Med det andet og tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om det efter karakteren af de opgaver, som den pågældende skal udføre under den særlige uddannelse til alment praktiserende læge i henhold til artikel 31, stk. 1, litra d), må anses for en forudsætning, at han har erhvervet et basisbevis i henhold til artikel 3, før han påbegynder denne uddannelse.

31 Den belgiske lægeforening gør gældende, at kravet i artikel 31, stk. 1, litra d), i direktiv 93/16 om, at den uddannelsessøgende deltager personligt i de faglige arbejds- og ansvarsopgaver, der påhviler de personer, han arbejder sammen med, må forstås således, at den pågældende skal udføre opgaver, som er forbeholdt personer, der har erhvervet et basisbevis i henhold til artikel 3.

32 Til støtte herfor henviser lægeforeningen for det første til udtrykket »læge« i artikel 32, som vedrører de medlemsstater, hvori der den 22. september 1986 fandtes en uddannelse til alment praktiserende læge, der bygger på erfaringer inden for almen medicin, som »lægen har opnået« i sin egen praksis under tilsyn af en godkendt praktikvejleder.

33 Vedrørende det anførte bemærkes, at den formulering, der anvendes i artikel 32 i direktiv 93/16, hvori der tales om en læge, som arbejder i sin egen praksis under tilsyn af en godkendt praktikvejleder, og som derfor skal være i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3, er forskellig fra den formulering, der anvendes i artikel 31, stk. 1, litra d), hvori der tales om en person, som deltager i de »ansvarsopgaver, der påhviler de personer, som han arbejder sammen med«, eftersom de sidstnævnte personer er berettiget til at udøve virksomhed som læge. Den sidstnævnte bestemmelse taler ikke, i modsætning til hvad der gælder efter artikel 32, om de erfaringer, »som lægen har opnået i sin egen praksis«.

34 For det andet gør den belgiske lægeforening gældende, at de omstændigheder i forbindelse med den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, som er beskrevet i artikel 31, stk. 1, litra c) og d), også forudsætter, at den pågældende er »læge« på det tidspunkt, hvor han påbegynder denne særlige uddannelse, og dermed forudsætter, at han er i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3.

35 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, indebærer uddannelsen til alment praktiserende læge ikke, at den pågældende udøver uafhængig virksomhed som læge med den hertil knyttede beføjelse til at stille en diagnose og foreskrive en behandling. Artikel 31, stk. 1, litra d), kræver blot, at den pågældende deltager i opgaver, som påhviler fuldt kvalificerede læger. Hvad angår artikel 31, stk. 1, litra b), i direktiv 93/16, foreskriver denne, at uddannelsen skal gennemføres »under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer«.

36 Hvad angår deltagelsen i de faglige arbejdsopgaver, som er omhandlet i artikel 31, stk. 1, litra d), forudsætter direktiv 93/16 altså ikke, at den pågældende er i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3.

37 Da direktiv 93/16 ikke forudsætter, at den pågældende er i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3 for at kunne påbegynde den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, men blot stiller krav herom på tidspunktet for udstedelsen af eksamensbeviset, certifikatet eller et andet kvalifikationsbevis for den særlige uddannelse til alment praktiserende læge, og i betragtning af, at dette krav er et minimumskrav, kan medlemsstaterne efter direktiv 93/16 selv frit bestemme, om personen på et tidligere tidspunkt skal være i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3.

38 Det andet og tredje spørgsmål må herefter besvares med, at det efter karakteren af de opgaver, som den uddannelsessøgende skal udføre under den særlige uddannelse til alment praktiserende læge i henhold til artikel 31, stk. 1, litra d), i direktiv 93/16, ikke er nogen ubetinget forudsætning, at den pågældende har erhvervet et basisbevis i henhold til artikel 3, før han påbegynder denne uddannelse. Det tilkommer medlemsstaterne at afgøre, om og i hvilket omfang deltagelsen for en person, som

er under uddannelse til alment praktiserende læge, i de faglige arbejds- og ansvarsopgaver, der påhviler de personer, som han arbejder sammen med under sin uddannelse, forudsætter, at han er i besiddelse af et basisbevis i henhold til artikel 3.

Sagens omkostninger

39 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Belgiens Cour d'arbitrage ved dom af 19. februar 1997, for ret:

1) Artikel 31, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser gør ikke adgangen til den særlige uddannelse til alment praktiserende læge betinget af, at der er erhvervet et basisbevis i henhold til direktivets artikel 3.

2) Efter karakteren af de opgaver, som en uddannelsessøgende skal udføre under den særlige uddannelse til alment praktiserende læge i henhold til artikel 31, stk. 1, litra d), i direktiv 93/16, er det ikke nogen ubetinget forudsætning, at den pågældende har erhvervet et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis i henhold til direktivets artikel 3, før han påbegynder denne uddannelse. Det tilkommer medlemsstaterne at afgøre, om og i hvilket omfang deltagelsen for en person, som er under uddannelse til alment praktiserende læge, i de faglige arbejds- og ansvarsopgaver, der påhviler de personer, som han arbejder sammen med under sin uddannelse, forudsætter, at han er i besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis i henhold til nævnte direktivs artikel 3.

Gulmann Moitinho de Almeida Edward

Puissochet Jann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. juli 1998.

R. Grass C. Gulmann

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling